

Arrest

nr. 128 815 van 4 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
 2) X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen
 3) X
 4) X
 5) X
 6) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. CAVADINI, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen vragen op 17 januari 2014 asiel aan in België.

1.2.Op 24 april 2014 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoekende partij:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten(1):

naam : R. {..}

voornaam : F. {..}

geboortedatum : 22.06.1978

geboorteplaats : Latakia

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, zijn echtgenote en hun vier minderjarige kinderen vroegen op 17.01.2014 asiel in België. Hij legde een kopie voor van de identiteitspagina van een paspoort van Syrië met nummer 0063865717, afgegeven op 23.04.2012 en geldig tot 29.11.2017. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 25.02.2004 asiel vroeg in het Verenigd Koninkrijk en dat zijn vingerafdrukken op 06.06.2012 en 07.01.2014 in respectievelijk Griekenland en Spanje werden geregistreerd vanwege illegale binnenkomst. De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 24.01.2014 en verklaarde dat hij in 2013 van Syrië naar Libanon vluchtte. Na een verblijf van enkele dagen reisde de betrokkene door naar Cairo (Egypte) vanwaar hij na een verblijf van ongeveer twee maanden zijn weg vervolgde naar Algiers (Algerije). Na een verblijf van ongeveer een maand in Algerije ging de betrokkene naar Marokko. Na een verblijf van zowat anderhalve maand reisde de betrokkene in augustus 2013 het grondgebied van de Lidstaten binnen via de Spaanse enclave Melilla. Zijn vingerafdrukken werden daar op 07.01.2014 geregistreerd. Vanuit Melilla reisden de betrokkene en zijn gezin via Malaga, Barcelona, Parijs en Rijsel door naar België, waar ze naar eigen zeggen op 12.01.2014 aankwamen. De betrokkene voegde toe dat hij in 2004 in het Verenigd Koninkrijk asiel vroeg, maar de beslissing inzake zijn aanvraag niet afwachtte en uit vrije wil terugkeerde naar Syrië. De betrokkene verklaarde dat hij geen asiel vroeg in Spanje en gedurende vier maanden in een opvangcentrum in Melilla verbleef.

Op 19.02.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Spaanse instanties, die op 14.04.2014 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grand van artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij zich goed voelt in België. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat het volgens hem moeilijk leven is in Spanje en hij in België wil blijven.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tót een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat het volgens hem moeilijk leven is in Spanje en hij in België wil blijven. We benadrukken dat het loutere feit dat de betrokkene persoonlijk van oordeel is dat het leven moeilijk is in Spanje en in België wenst te blijven op zich niet leidt tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. De betrokkene bracht tijdens zijn verhoor geen elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat hij door overdracht aan Spanje in een situatie zal belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat de Spaanse instanties instemden met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. De instemming van Spanje betekent dat de betrokkene na overdracht in Spanje een asielaanvraag kan indienen. De Spaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker zijn toegelaten te verblijven in Spanje tijdens de duur van de behandeling van zijn asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor drie in België verblijvende neven te hebben. Betreffende de aanwezigheid van een neef in België merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende neven van de betrokkene vallen niet binnen de definitie van "gezinsleden", weergegeven in 2,g) van Verordening 604/2013.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verder zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation - Spain, 20.06.2012; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain

from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 24.01.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht ook na het verhoor tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM.

De Spaanse autoriteiten zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties. "

Ten aanzien van tweede verzoekende partij:

"+ vier kinderen R. K. (..), v, geboren te Edlib op 01.05.2004 ; R. N. (..), v, geboren te Edlib op 15.06.2008 ; R. A. (..), v, geboren te Edlib op 12.03.2010 en A. W. (..), v, geboren te Damascus op 20.12.2012, allen van nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam : A. (..)

voornaam : A. (..)

geboortedatum : 01.06.1988

geboorteplaats : Edlib

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, haar echtgenoot en hun vier minderjarige kinderen vroegen op 17.01.2014 asiel in België. Ze legde een vervallen paspoort van Syrië voor met nummer 002935189, afgegeven op 02.09.2007 en geldig tot 01.09.2013. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 18.09.2013 werden geregistreerd te Melilla (Spanje) vanwege illegale binnenkomst. De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 24.01.2014 en verklaarde dat ze op 02.01.2013 van Syrië naar Libanon vluchtte. Na een verblijf van enkele dagen reisde de betrokkene door naar Caïro (Egypte) vanwaar ze na een verblijf van ongeveer twee maanden haar weg vervolgde naar Algiers (Algerije). Na een verblijf van ongeveer veertig dagen in Algerije ging de betrokkene naar Marokko. Na een verblijf van zowat anderhalve maand reisde de betrokkene het grondgebied van de Lidstaten binnen

via de Spaanse enclave Melilla. Haar vingerafdrukken werden daar op 18.09.2013 geregistreerd. Vanuit Melilla reisden de betrokkene en haar gezin via Malaga, Cordoba en Rijsel door naar België, waar ze naar eigen zeggen op 12.01.2014 aankwamen. De betrokkene voegde toe dat ze geen asiel vroeg in Spanje. Ze verbleef naar eigen zeggen vier maanden in een opvangcentrum in Melilla en verkreeg een "transitdocument" om vanuit Melilla naar Malaga te reizen. In Malaga werden de betrokkene en haar gezin door het Rode Kruis meegenomen naar een opvangcentrum in Cordoba. In dat centrum verbleven ze één nacht vooraleer per trein door te reizen naar de Spaans-Franse grens. Vandaar vervolgden ze hun weg naar België.

Op 19.02.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Spaanse instanties, die op 14.04.2014 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat ze van België houdt omdat België een goede wetgeving kent. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat ze niet houdt van Spanje en in Spanje niet voldoende hulp zal krijgen.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens haar verhoor verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat ze naar eigen zeggen niet houdt van Spanje en in Spanje niet voldoende hulp zal krijgen. We benadrukken dat het loutere feit dat de betrokkene niet van Spanje houdt een persoonlijke beoordeling is die op zich niet leidt tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Betreffende haar bewering dat ze in Spanje niet voldoende hulp zal krijgen benadrukken we dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van haar bewering te beoordelen. Verder wijzen we er op dat de betrokkene tijdens haar verhoor verklaarde dat zij en haar gezin in Melilla werden opgevangen en na transit naar het Spaanse vasteland door het Rode Kruis werden doorverwezen naar een opvangcentrum in Cordoba. Hieruit besluiten we dat de betrokkene en haar gezin wel degelijk werden geholpen en opgevangen en er geen reden is om aan te nemen dat dit na overdracht aan Spanje niet het geval zal zijn. De betrokkene bracht tijdens haar verhoor geen elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat ze

door overdracht aan Spanje in een situatie zal belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. . . .

We benadrukken dat de Spaanse instanties instemden met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. De instemming van Spanje betekent dat de betrokkene na overdracht in Spanje een asielaanvraag kan indienen. De Spaanse instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. Ze zal in haar hoedanigheid van asielzoeker zijn toegelaten te verblijven in Spanje tijdens de duur van de behandeling van haar asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren

Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation - Spain, 20.06.2012; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde op uitzondering van de leden van haar gezin geen in België verblijvende familie te hebben. Twee broers en twee zussen van de betrokkene zouden volgens de betrokkene in Frankrijk verblijven.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor d.d.24.01.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. Ze maakte ook geen melding van problemen in verband met de gezondheid van haar kinderen. De betrokkene bracht ook na het verhoor tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM.

De Spaanse autoriteiten zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

de betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het algemeen beginsel van de voorzichtigheid alsook van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Aangezien het passend is dat België het verzoek van de familie RAMDAN om internationale bescherming behandeld met name omdat er een risico bestaat, in geval van verwijdering naar Spanje, van schending van artikel 3 EVRM;

Dat de familie RAMDAN, als asielzoekers in het Kader van de Dublin-III Verordening behoort tot een kwetsbare groep die in Spanje systematische wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat verzoekers uw aandacht wensen te trekken op twee rapporten met betrekking tot de situatie van migranten en asielzoekers in Spanje, met name het rapport van 6.6.13 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over Racisme, rassendiscriminatie, xenofobie en gerelateerde onverdraagzaamheid in Spanje en het rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa van 9.10.13 betreffende de slechte behandeling en discriminatie van migranten door de ordehandhavers waaruit onbetwistbaar blijkt dat verzoekers in geval van verwijdering naar Spanje zal worden blootgesteld aan:

- inadequate opvangomstandigheden
- gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg
- ernstige risico op fysieke aanvallen
- gebrekkige asielwetgeving
- gebrekkige financiële steun
- ernstige overbevolking in de opvangcentra
- gebrek aan toegang tot justitie;

Dat deze beide bronnen als zeer betrouwbaar beschouwd moeten worden;

Dat in het Rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa van 9.10.13 staat dat: “Several interlocutors also highlighted that the economic and financial difficulties that Spain has faced impacts on recognized refugees, who reportedly no longer benefit from assistance programs or financial support other than what is provided by charity organizations.” (Stuk 8);

Dat het rapport dd 6.6.13 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties onderschreept dat: “the Authorities need to vigorously combat the discriminatory practice of ethnic profiling that targets and stigmatizes migrants in stop-and-search operations, and to adequately sanction all instances of racially-motivated abuse by members of the law enforcement forces. [...] The Commissioner is concerned about increasingly frequent reports of ill-treatment or discriminatory treatment of migrants by law enforcement officials.[...]”

[...], concerns remain regarding the effective implementation of the law. In particular, it was reported that decrees for its full implementation still need to be adopted, although in 2012 the Government announced progress in drafting such decrees. In the absence of these decrees, some of the rights guaranteed under this law cannot be exercised in practice. The Special Rapporteur is concerned that this legal gap may lead to unilateral and discretionary interpretation of the asylum law by the relevant State officers, with a risk of discriminatory practices and a lack of guarantees for asylum seekers. The Special Rapporteur is also concerned about reports indicating that the Spanish Eligibility Commission, which is

the government body responsible for the determination of refugee status, takes decisions and defines asylum policies that are not always in line with the Convention relating to the Status of Refugees and the policies and positions of the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)” (Stuk 7);

Dat er dus geen toegang tot justitie bestaat voor asielzoekers in Spanje wat nog bevestigd word door de European Union Agency For Fundamental rights die het rapport « Accès à des recours efficaces: la perspective des demandeurs d’asile » stelt dat :

« C’est en Espagne que les informations sur le droit de recours étaient les moins nombreuses.

Toutefois, dans certains pays, dont Chypre, l’Espagne, la Grèce, l’Italie, la Lituanie, le Portugal, la Slovaquie et la Suède, un manque d’information ou une confusion sur les délais en vigueur a été constaté. [...]

À l’exception de l’Espagne, de la Grèce, de l’Italie, de la Lituanie, du Portugal, de la Slovaquie, et de la Suède (et du Danemark, où le recours est introduit d’office), les répondants étaient généralement au courant des délais prévus par la loi pour introduire un recours. [...]

En Espagne, en Pologne et en Roumanie, les répondants ont fait part de leurs difficultés à obtenir les documents qui leur étaient demandés pour appuyer leur demande.

En Espagne, plusieurs demandeurs d’asile vivant en province n’avaient jamais rencontré leurs avocats basés à Madrid. [...]

Les longs temps d’attente avant la convocation à une audition ont été soulevés par les répondants en Grèce et en Espagne. [...] dans un troisième groupe de pays – y compris l’Allemagne, l’Espagne et la Slovénie – les répondants affirmaient ne pas s’être exprimés du tout.

[...] dans trois cas (Espagne, Portugal et Slovénie), une audition a été organisée sans interprétation, même si les demandeurs ne s’exprimaient pas dans la langue des procédures ou ne la parlaient qu’un petit peu [...]

Les pratiques mentionnées par l’UNHCR étaient très diverses : décisions négatives consistant uniquement en trois paragraphes standard en Grèce ; décisions décrivant brièvement les motifs, avec plus d’informations disponibles dans le dossier, comme en Italie et en Espagne [...]

À Chypre, et plus fréquemment en Espagne, les demandeurs d’asile ont affirmé qu’ils avaient été informés du rejet de leur demande uniquement lorsqu’ils avaient interrogé les autorités ou qu’ils s’étaient adressés à elles pour renouveler leur permis de séjour » (Stuk 3) ;

Dat het dus onbetwistbaar is dat niet alleen de opvangvoorzieningen mensonwaardig zijn, maar dat er ook vastgesteld moet worden dat Spanje de Richtlijn 2005/85/CE van de Raad van de Europese Unie van 1.12.05 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus de minimumnormen voor de asielprocedure in Europa stelt schendt;

Dat een rapport van de Comission Espanola de ayuda al Refugido, zoals Migreurop erop aanwijzen dat de condities waarin asielzoekers moeten leven in Spanje dramatisch zijn: ““Spanish CIE (Spaanse opvangcentrum) are frequently built on former prisons, military or police buildings in poor architectural conditions. Even new buildings (Valencia or Barcelona) present serious deficiencies such as overcrowding in cells, shortage of common space, lack of ventilation and insufficient patios. Detainees do not receive hygiene products or adequate clothing » (Stuk 6, p.4);

Dat er onvoldoende adequate medische hulp wordt verleend aan asielzoekers;

Dat de levensomstandigheden in de centros waar asielzoekers verblijven mensonwaardig zijn:

« Estas hacen mención al hacinamiento, falta de higiene de los espacios comunes y áreas sanitarias, acceso prohibido a wc y duchas durante las noches, falta de intimidad en dichos lugares, temperatura extremadamente fría o extremadamente caliente en las duchas que impiden su utilización⁶. En cuanto a los productos de higiene personal, se podría decir que estos brillan por su ausencia, dependiendo de cada CIE, se entrega una serie de artículos a la entrada en el CIE, como una pequeña pastilla de jabón, una toalla o una manta. Esto significa que las personas que estén internas y no reciban visitas de sus familiares o de alguna ONG tendrán que pasar todo el tiempo con la misma ropa, día y noche, sin sábanas, sin champú o sin muchos pequeños utensilios de utilización diaria, y por supuesto tendrán serias dificultades para lavar la ropa porque, por una lado, en algunos CIES el servicio de lavandería es inexistente, y por otro, no pueden quitarse la única ropa que tienen para lavarla » (Stuk 4, p.162) ;

Vrije vertaling :

“Deze maken melding van overbevolking , gebrek aan hygiëne en sanitaire ruimtes gemeenschappelijke ruimtes , verboden wc en douches 's nachts toegang , gebrek aan privacy in deze plaatsen , extreem hete of extreem koude temperatuur in de douches die het gebruik ervan verhinderen . Als voor persoonlijke hygiëne , zou je kunnen zeggen dat deze afwezig is , afhankelijk van de CIE [Centrum], een serie artikelen aan de vermelding in de CIE als een klein stuk zeep , een handdoek of deken wordt geleverd. Dit betekent dat mensen die geen familiebezoek of van NGO's krijgen de hele tijd in dezelfde kleren gekleed zijn , dag en nacht , geen lakens of shampoo hebben en zonder veel kleine dingen die

men dagelijks gebruikt, en natuurlijk hebben deze mensen grote moeilijkheden om hun kleren te wassen, aan de ene kant omdat meeste CIES geen wasservice hebben, en aan de andere kant, omdat deze mensen hun enige kleren niet uit kunnen doen om ze te wassen.”;

Dat de verschillende hierboven vermelde bronnen onderstrepen dat een asielaanvraag in Spanje niet adequaat behandeld wordt en dat bij verwijdering naar Spanje van verzoekers zij blootgesteld zouden worden aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM zoals artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie;

Dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden;

Aangezien tegenpartij de materiële motiveringsplichten het zorgvuldigheid beginsel geschonden heeft in zoverre zij niet ernstig heeft onderzocht of verzoekers bij verwijdering naar Spanje blootgesteld zullen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij informatiebronnen geraadpleegd heeft om er achter te komen of deze onmenselijke behandelingen in Spanje ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties;

Dat de Spaanse wetgeving hieromtrent ook niet werd nagekeken;

Dat zodoende de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is;

Aangezien verzoekers voor het eerst asiel aanvraag aan de Belgische autoriteiten.

Dat zij nooit asiel hebben aangevraagd in Spanje zodat zij nog nooit deel hebben uitgemaakt van de groep “asielaanvragers” in Spanje;

Dat verzoekers, toen zij in Spanje waren dus niet blootgesteld werden aan onmenselijke en vernederende behandelingen, precies omdat ze tot nu toe niet behoorden tot de hierboven vermelde kwetsbare groep;

Dat het simpele feit dat verzoekers niet uitdrukkelijk de risico's naar voren heeft gebracht met betrekking tot haar eventuele terugkeer naar Spanje ontslaat tegenpartij niet van de verplichting om deze risico's na te gaan bij verwijdering;

Dat in casu tegenpartij haar motiveringsplicht schendt in zoverre zij die oefening niet afdoende gedaan heeft;

Dat bestreden beslissing aangeeft dat het aan verzoekende partij toekomt om dergelijke elementen aannemelijk te maken aangaande het lopen van een reële risico en dit terwijl het Europees Hof voor Rechten van de Mens vaststaand stelt dat de lidstaat de verplichting heeft om dergelijk onderzoek te voeren, zelfs al zou de verzoekende partij niet zelf uitdrukkelijk de risico's naar voren brengen;

Dat Uw Raad in tegenstelling heeft vastgesteld dat: “Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie *mutatis mutandis* EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie (dat dezelfde strekking heeft), ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94). Alsdan mogen de lidstaten bij toepassing van de Dublin-II-Verordening niet uitgaan van de automatische presumptie dat asielzoekers bij terugname of overname door een andere lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt”(RVV, Arrest Nr. 116 183, 19.12.2013);

Dat Uw Raad in het zelfde arrest van december 2013 ook aangaf dat: Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de “verantwoordelijke lidstaat” in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje. [...]

Gezien de verslagen omtrent de situatie in Spanje een indicatie geven dat er ernstige problemen zouden kunnen zijn voor asielzoekers, kan de verwerende partij zich niet zomaar beperken de motivering van de bestreden beslissing tot het vermoeden dat aangezien het een lidstaat van de Europese Unie betreft die gebonden is door een bepaalde reglementering een vreemdeling er geen risico's loopt, dat alle standaarden gerespecteerd worden.” (RVV, Arrest Nr. 116 183, 19.12.2013)

Aangezien de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is in zoverre de analyse van risico's van verzoekers om in Spanje blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is;

Dat de bestreden beslissing zodoende artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens , artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt;

Aangezien de hierboven vermelde rapporten van verschillende betrouwbare bronnen moet worden vastgesteld dat België het verzoek van verzoekers om internationale bescherming moet behandelen op basis van artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;

Dat het dus past om de bestreden beslissing te vernietigen;"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen.

Zo verwijzen de bestreden beslissingen naar artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en naar artikel 13(1) van de verordening nr. 604/2013 en motiveren zij dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt voorts dat de gemachtigde de mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een overdracht naar Spanje wel degelijk is nagegaan en gemotiveerd heeft waarom er geen schending van artikel 3 EVRM voorligt. Inderdaad blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen dat zij geen problemen in Spanje gekend hebben wat betreft opvang of behandeling. Integendeel, uit hun verklaringen blijkt dat zij wel degelijk werden opgevangen en na transit naar het Spaanse vasteland door het Rode Kruis werden doorverwezen naar een opvangcentrum in Cordoba, zodat terecht besloten kan worden dat verzoekende partijen en hun gezin wel degelijk geholpen en opgevangen werden in Spanje.

Door thans voor het eerst in het verzoekschrift te betogen dat Spanje migranten slecht behandeld en zij vrezende slachtoffer te worden van deze slechte behandeling maken zij niet aannemelijk dat de bevindingen van de gemachtigde kennelijk onredelijk of onjuist zijn en dat zij bij terugkeer naar Spanje een behandeling dreigen te ondergaan die strijdig is met artikel 3 EVRM.

2.4. Verzoekende partijen halen twee rapporten aan, met name het rapport van 6 juni 2013 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over racisme, rassendiscriminatie, xenofobie en gerelateerde onverdraagzaamheid in Spanje en het rapport van 9 oktober 2013 betreffende de slechte behandeling en discriminatie van migranten door de ordehandhavers. Verder citeren zij tevens uit een rapport van het European Union Agency for Fundamental Rights alsook uit een rapport van de Commission Espanola de ayuda al Refugido.

De Raad wijst er evenwel op dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, de verwerende partij wel degelijk gebruik heeft gemaakt van diverse bronnen die zich in het administratief dossier bevinden om na analyse daarvan te oordelen dat een terugkeer naar Spanje verzoekende partijen niet onderwerpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Zo blijkt dat de het rapport van 9 oktober 2013 waarnaar verzoekende partijen verwijzen, ook door de verwerende partij werd bestudeerd. Tevens heeft de verwerende partij gebruik gemaakt van het rapport van 20 juni 2012 "*Dublin II regulation National Report*" van het European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation.

Uit het rapport van 9 oktober 2013 alsook uit het rapport van 6 juni 2013, waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, blijkt na integrale lezing ervan, dat er inderdaad gewag gemaakt wordt van besparingen in Spanje op allerhande domeinen omwille van de economische crisis. Zo wordt de aandacht gevestigd op het feit dat niet-documenteerde migranten geen toegang meer hebben tot gratis gezondheidszorg. Enkel hoogdringende behandelingen zijn nog gratis beschikbaar. Ook blijkt dat voor kinderen van deze migranten er wel nog steeds gratis toegang tot de gezondheidszorg wordt voorzien. Er wordt wel gesteld dat dit soms geweigerd kan worden omwille van onwetendheid omtrent de nieuwe wetgeving terzake en dat ook de migranten zelf vaak niet op de hoogte zijn van het feit dat hun kinderen nog steeds gratis toegang hebben tot gezondheidszorg. Gelet op voorgaande kan niet besloten worden dat verzoekende partijen zelf verstoken zullen blijven van noodzakelijke medische hulp indien zij dit nodig zouden hebben. Immers stelden verzoekende partijen geen gezondheidsproblemen te hebben, voorts blijkt uit hun verklaringen dat zij om en bij de 32 000 à 34 000 euro betaald hebben voor hun reis naar Europa en tevens blijkt dat zij in het verleden verschillende keren met een toeristenvisum internationale reizen ondernamen zodat kan aangenomen worden dat verzoekende partijen geenszins onbemiddeld zijn en indien nodig zelf kunnen instaan voor eventuele medische zorgen. Verder benadrukt de Raad dat de medische zorg voor kinderen in Spanje gratis is evenals hoogdringende medische zorgen. Nu verzoekende partijen via hun raadsman op de hoogte kunnen gesteld worden van de gratis medische zorgen voor kinderen en gratis hoogdringende medische zorgen, bestaat er evenmin een risico dat zij omwille van onwetendheid hiervan verstoken zullen blijven.

Ook het loutere feit dat Spanje bezuinigd heeft op het vlak van hulpprogramma's en financiële hulp maakt niet dat verzoekende partijen aldaar onderworpen zullen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Immers wijst de Raad nogmaals op de persoonlijke situatie van de verzoekende partijen waarvan kan aangenomen worden dat ze niet onbemiddeld zijn. Verder blijkt ook dat er nog steeds liefdadigheidsinstellingen bestaan in Spanje die hulp verschaffen.

Verder blijkt uit dit rapport dat er inderdaad ook gewag gemaakt wordt van "ethnic profiling" doch verzoekende partijen laten met hun beperkt citaat na te vermelden dat de Spaanse autoriteiten via de nationale Ombudsman in mei 2013 nieuwe aanbevelingen heeft uitgevaardigd ten aanzien van de ordehandhavingsdiensten. Zo werd de politie uitgenodigd een systeem op te zetten dat ervoor zorgt potentiële discriminatie in "stop-and-search" operations te detecteren. Ook werd opleiding van de politie voorgesteld inzake respect voor diversiteit en het controleren van identiteitsgegevens op een niet-discriminatoire manier. Verder werd het opstarten van een klachtenmechanisme aanbevolen voor mensen die beweren slachtoffer geworden te zijn van discriminerende identiteitscontroles. Uit het rapport van 6 juni 2013 blijkt voorts dat inderdaad diverse stappen in de goede richting zijn gezet (p. 14). Verzoekende partijen wiens identiteitsgegevens, die ingevolge de vraag tot overname aan Spanje, gekend zijn door de Spaanse autoriteiten, maken daarenboven niet aannemelijk dat zij het slachtoffer zullen worden van een discriminerende identiteitscontrole door de Spaanse ordehandhavingsdiensten.

Uit integrale lezing van het rapport van 6 juni 2013 blijkt voorts dat er in bepaalde centra wel sprake is van overbevolking, doch dat de omstandigheden in deze centra aanvaardbaar waren. Hieruit blijkt geenszins dat *alle* opvangcentra in Spanje, zoals verzoekende partijen laten uitschijnen, te maken hebben met overbevolking. Bovendien hebben verzoekende partijen zelf vier maanden verbleven in een

opvangcentrum in Spanje, meer bepaald Mellila waar blijkens het rapport in februari 2013 sprake was van overbevolking, en hebben zij op geen enkel moment gewag gemaakt van overbevolking aldaar op het moment dat zij er verbleven. Bovendien maakt het rapport ook gewag van een daling van het bewonersaantal in bepaalde centra. Waar verzoekende partijen ter terechtzitting nog een arrest van de Raad van 1 augustus 2014, nr. 127 769 neerleggen aangaande een persoon die eveneens in Mellila heeft verbleven, wijst de Raad erop dat zij niet aannemelijk maken dat de feitelijke omstandigheden die deze zaak kenmerken getransponeerd kunnen worden naar de eigen zaak. Immers blijkt dat deze persoon wel degelijk melding had gemaakt bij de verwerende partij van een slechte behandeling in voormeld opvangcentra zonder dat de verwerende partij hierop (adequaat) had geantwoord. In casu herhaalt de Raad echter dat verzoekende partijen, ondanks hun verblijf van vier maanden in dit centrum, op geen enkel ogenblik bij de verwerende partij hun beklag hebben gedaan over een slechte behandeling aldaar. Bovendien blijkt uit hun verdere verklaringen dat zij geld hebben gekregen na die vier maanden om naar het opvangcentrum in Cordoba te gaan. Los van het feit dat arresten geen precedentswaarde hebben in de continentale rechtstraditie, maken verzoekende partijen in het geheel niet aannemelijk dat de aangehaalde rechtspraak toepasbaar is op hun zaak.

Gelet op het aangehaalde in het rapport van juni 2013 kan geen belang gehecht worden aan het rapport van Migreurop van 2012 waaruit verzoekende partijen citeren nu het rapport van juni 2013 stelt dat de omstandigheden in de opvangcentra aanvaardbaar zijn. Bovendien benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekende partijen blijkens hun verklaringen niet onbemiddeld zijn en dat zij bovendien geld hebben gekregen van het Rode Kruis tijdens hun verblijf in Spanje zodat aangenomen kan worden dat, indien nodig, zij zelf kunnen instaan voor de aanschaf van noodzakelijke goederen.

Wat betreft het gebrek aan toegang tot justitie, worden er voorts wel bezorgdheden geuit over het feit dat niet in alle gevallen gratis juridische dienstverlening wordt voorzien, doch, uit dergelijke vage bemerkingen kan niet opgemaakt worden dat, mede gelet op de persoonlijke (financiële) situatie van verzoekende partijen, zij verstoken zullen blijven van toegang tot justitie indien nodig.

Op basis van de integrale lezing van het rapport van 9 oktober 2013 en het rapport van 6 juni 2013 kan niet aangenomen worden dat verzoekende partijen, gelet op de feitelijke omstandigheden die hun zaak kenmerken, in Spanje onderworpen zullen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een uittreksel uit een rapport "Accès à des recours efficaces: la perspective des demandeurs d'asile" wijst de Raad erop dat, gelet op voorgaande, samen met een lezing van het rapport van 20 juni 2012 inzake Dublin II regulation National Report, dat deel uitmaakt van het administratief dossier, de Raad slechts kan vaststellen dat asielzoekers wel degelijk geïnformeerd worden in Spanje over de asielprocedure.

2.5. De Raad wijst er daarbij nog op dat uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department niet blijkt dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin II (III)-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partijen zich beperken tot verwijzingen naar aantal punctuele tekortkomingen inzake het asielbeleid, zonder dat daardoor voldoende duidelijk wordt dat deze informatie, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU en het EHRM, duidt op zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Spanje sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang (zie HvJ 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, par. 86 Engelstalige versie: "systemic flaws", Franstalige versie: "défaillances systémiques").

Er is in het geval van verzoekers dan ook geen sprake van ernstige, op feiten berustende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM bij overname door Spanje. Gelet op voorgaande kan evenmin een schending van artikel 17 van de Verordening (EU) nr 604/2013 worden aangenomen.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding, hetgeen in casu gebeurd is.

2.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In casu kan geen schending van het redelijkheidsbeginsel worden aangenomen.

2.8. Verzoekende partijen maken geen schending van de door hen aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER